

a lui Iorga de la Vălenii de Munte și că a avut frumoase cuvinte de laudă în cinstea acestui „mare om“, cuvinte scrise în cartea de aur a casei.

Am mai întrebat că cine a fost Horia Sima și mi-a răspuns că acesta a luat comanda după ce a murit Căpitanul, dar că „a fost un scelerat“ și că nu el era cel care conducea, nu creierul lui, era un oarecare Stoicănescu, cu care el, Papacioc, a avut o ceartă destul de aprinsă.

În sfârșit, a căutat să mă convingă că el s-a lecutit de legionarism care, după cum spunea el „este o rușine a trecutului care scârbește pe orice om cu mintea luminată“.

Am discutat despre politica internă și externă a partidului în țara noastră, față de care el a avut cele mai frumoase cuvinte și aprecieri elogioase. „Urmăresc, dragul meu, și trăiesc din plin orice realizare politică obținută de acest regim și am spus și o spun mereu că ei au venit la putere prin voia lui Dumnezeu.“ A lăudat faptul că astăzi toate mănăstirile sunt reparate, biserica este ajutată și că „ei, care spun că nu este Dumnezeu, fac lucrurile lui Dumnezeu. N-aș putea spune însă că sunt de acord cu punctul lor de vedere cum că ei ar fi la putere prin puterea lor și nu prin voința lui Dumnezeu, care, după ei, nici nu există“. Precizez încă o dată că am discutat mult despre situația politică din țara noastră față de care el a avut numai cuvinte de laudă, aducând elogii la politica internă și externă a statului nostru.

Mai menționez și faptul că am mai discutat despre un oarecare Antonovici, care, după cum spunea el, este un român din America și care, când a venit în România acum câțiva ani, a întrebat pe Papacioc și l-a chemat la București, special pentru a-l convinge să meargă în America cu el, dar el a refuzat categoric să plece din țară. Precizează că se cunoștea cu acest Antonovici din tinerețe și că acum acela, în America, se bucură de un mare prestigiu, fiind un mare artist în sculptură, un urmaș al marelui Brâncuși, care face cinste românilor.

Astea fiind după mine cele mai interesante din câte am discutat cu Papacioc, închei relatarea.

Marinescu Gheorghe
20 iunie 1970